

CSIKÓS ATTILA

Húsevő senkiháziak

(TÖRTÉNETEK A KILENCVENES ÉVEKBŐL)

A PUHADOBOZOS

A büfében elfogyott a piros Marlboro.

Az óraátállítás napja volt, de hiába lett egy órával hosszabb az éjszaka, Galamb tízkor bejelentette, hogy ma korábban kell zárnia.

A táncosok már hazamentek. A műszakból is alig voltak ott. Hátul, a sarokban ültek, két külön asztalnál pár díszítő és pár stúdiós. Főzelékszag terjengett a konyha felől, amibe belekeveredett a színpadi smink erős illata, és a nyitott ablakon át felgönglő esőverte őszi utca koszos, édes büze is.

Felállt, és kiment hugyozni.

Végtelenül jellegtelen viszonyt teremt a valósággal az idő, gondolta a piszoár fölé állva.

Korán volt még hazaindulni.

És szeretett volna rágyújtani egy piros malbira.

Egy hete voltam Békáson, mondta, amikor vizes kézfejét a nadrágjába törölve megállt a Madách Színház művészbüféjének pultja előtt. Békáson van Malbi a kocsmában is. Egy hete nálam is volt, mondta Galamb, és felröhögött. Odanyújtott elé egy csomag cigit. Szívj Multit, mondta, és megint röhögött. Mindent viccesnek talált.

Minden viccben egy megfenyegetett vadállat lakik, gondolta. És amikor már nincs más lehetőség, meg kell barátkoznod a vadállatokkal is.

Akkor adj egy Multit, mondta, és elővette a gyufát.

Béna, gengsztergalléros zakókban járt akkoriban, hülye, színes és nagymintás nyakkendővel, és az apja vastag bélésű ballonjában, amit négy helyen kiégetett részen. Annak a zsebéből kaparta elő a skatulyát.

Rágyújtott.

A díszítők külön kis asztalnál söröztek a sarokban, két asztallal arrébb a lányok. A kabátjuk hanyagul hátradobva a széktámlán, hosszú combjuk kinyújtva. Vágni lehetett körülöttük a füstöt.

És hol van malbi, kérdezte aztán a pultra könyökölve. Éjjeli vagy a Cicák, felelte Galamb. Szóval a szatócs már bezárt, kérdezte. Be, mondta Galamb, nekem még adna, de én nem megyek veled. Ha a lányoknak van arany malbijuk, hozz nekem is! Oké, mondta, és az ablakon át kipöckölte a Hársfa utcába a még parázsló cigit.

Már indult, amikor megszólalt Jennifer Paige-től a „Crush”.

Bazdmeg, a kilencvenes években mindenki szerelmes volt, és mindenki belehalt...

Körbenézett. Amit az ember az emlékezetébe tud idézni, és gondolkodás nélkül fel tud sorolni a környezetéből, az minden, amit birtokol, gondolta. Pár órája még látta Szerednyeit a billiárdasztalnál eltenni a fekete golyót. Látta a cigije fényesen kirajzolódó röppályáját az utca közepe felé. Az egyik stúdiós lány, Katinka szinte erőszakosan beletúrt hosszú, hullámos hajába, a mozdulat végigszaladt a testén, és megfeszültek combizmai. Látta a flipper színes üvegén lerohanó acélgolyókat.

Vissza akart érní, mielőtt mindenki hazamegy.

Szeretett volna rágyújtani egy piros malbira.

Bevágta maga mögött az ajtót, és a zsiros műkövön szinte rohant a lépcsőház felé. Belekapaszkodott a zöld olajfestékkel lekent korlátba, ami olyan árva és kopott volt, mintha egy külvárosi gyár üzemcsarnoka felé vezetne, és arra gondolt, hogy jobbra nyílik Tolnay Klári öltözője, *dobányozni kötelező* felirattal az ajtaján. Kopott, piros rafiaszőnyeg szaladt végig az öltözőfolyosón a színpad felé. Szemben a vasajtó, az is mintha egy szerelőcsarnokra nyílna, mögötte a porta, a két öreggel, akik addig nézték a tévét, amíg volt benne adás.

Beköszönt hozzájuk, beadott egy sört, amit a pultról az útra elemelt, és megkérdezte, hogy áll a meccs. A kapu mindenhol kapu, és minden kaput éppolyan „lúzernek” védenek, mint azok, akik bebocsátást akarnak azon a kapun, gondolta. Nem várunk másra, csak, hogy nyerjen a csapatunk, és legyen, akivel koccintani lehet.

Kisompolygott a Hársfába, és a fal mellett elindult a Wesselényi felé.

A bolt még nyitva volt, de nem ment be, annyira magától értetődő lett volna ott megvenni a két csomag cigit. Elindult inkább a kupi felé.

A két hatalmas, rózsaszín csöcs, ami a Wesselényi utcai portál felett duzzadt, villogott bele az éjszakákba, a reggelekbe, az álmos tolvajok, a káromkodó kis cigánylányok, a valaha elhurcoltak és a későbbi lakásnepperek, lecsúszott egzisztenciák, és feltörni vágyó vidékiek életébe, ebbe a hetedik kerületi ragacsos mitológiába, valamiért csábítóbb volt, mint a pénztár előtt a sor.

Járt már ott, persze. A Cicákban.

Egy hetilap Hiltonban megrendezett bálján megismert lányhoz ment korábban is. A Hiltonba a Fortunából mentek át. A Fortuna volt a legmenőbb diszkó akkoriban. Bakai feltette a lemezjátszóra a „Walk like a dinosaur”-t, és a rózsadombi, tizenegyedik kerületi elit triász kori vitalitással ölekezett össze a menő újpestiekkal, a virga angyalföldiekkel, és a minden társadalmi osztály felett álló belvárosiakkal.

A Fortuna maga volt a Demokrácia!

A srácok beálltak a plexivel védett DJ pult alá, és a piros műanyaggal borított falú, délben menzaétteremként működő teremben, a zsiros, foltos műkövön táncoltak hajnal kettőig. Paprika csak nézett. Paprika volt az egyik beengedő. Majd két méter magas, robosztus ember, talán az egyik első testépítő, egy jovialis óriás, egy elődzsinn, a néger ritmushoz alkalmazkodó, a lágyabb dallammenetek alatt gyöngéden ringó, mégis bivalyerős csuklyás izommal.

A Hilton báltermébe a Mátyás-templom felől kellett bemenni. Fényesre takarított kockaladák, pár öreg Mercedes, és egy Porsche 911 állt a Szentháromság téren a taxik

között. Nyilván mindenki szeretett volna már akkor menőzni, de sokan még nem értek annyit, hogy autóval jöjjenek.

Diszkópatkányok voltak, mint mindannyian.

A bálon ismerte meg azt a lányt. Egy darabig járkált a barna, kék és lila spenceres férfiak és a régimódi Rotschild szalonos estélyikbe öltözött hölgyek között. Csoportos asztalokat rendeztek be, mintha valami amerikai jótékonysági vacsorán lettek volna. A korábbi párt elit, az újonnan szerveződő médiapiac, az élénkülő piacgazdaság képviselői. Tanúk és szervezkedők. Volt ott egy fickó vasalt, keményített, fehér kertész nadrágban, zsabós ingben és piros csokornyakkendőben. Valami vállalkozó. Minden asztalhoz odahívták. Még a decens, ritka kivételt képező szürke öltönyösök is. Elképesztő, hogy komoly státusszal is milyen olcsón mérték a stílust az emberek. Egyszerűen összekeverték a narancslét meg a bort a Mussoliniben. A többiek Blue Curacaot ittak, amíg divatja volt.

Lement a bárba. A bárban talált egy ismerőst a Fortunából, rózsadombi srác volt, leült az asztalához. Ott volt az a lány is. Alig ismerkedett meg vele, amikor lerúgta túsarkúját, és az asztal alatt a farkába fúrta a lábujjait.

Ez a lány tolta a Cicákban is. Volt már neki addigra perzsa szörmése, izraeli ügyvédje, és legalább huszonnégy másik srác és csaj a Chumbawamba Tubthumping-jára az Újvárlubtól a Galaxisig. A Tubthumping volt a kedvenc dala.

Már látta a bejárat felett a két rózsaszín, műanyag dudát. Két Mercedes taxi parkolt közvetlenül az bár előtt. Hiénák, gondolta.

Elment a videotéka mellett, ahova a srácok szerint új pornókazetta érkezett. A szatócs mellett, aki mégis nyitva volt, kint állt az utcán, és még köszönt is neki. Elment az óra alatt az utcasarkon. Az óra alatt, ami mindig, a következő húsz évben is tíz óra tíz percet mutatott.

Kétféleképpen lehet benyitni egy kupiba. Vagy elbújni, vagy kitűnni akarsz. Vagy beépülsz, meghúzódasz, hallgatsz, figyelsz, vagy annál hangosabban deklamálsz, minél nagyobb csendet akarsz magad körül.

Kért egy kis Gössert, amikor a pulthoz ült. A lépcső alatt sportzakós, fiatalabb férfiak csoportja ült. Az egyik fickó ölében a Hiltonban megismert bige. Átkarolta az egyik férfit, és a fülébe súgott valamit. Nem különösebben érdekelte. Végigsimított a zakója hajtókáján, és keresztbe rakta a lábait. Nem nézték ki, pedig nagyon jól tudta, hogy nem ide tartozik.

Kért egy csomag piros és egy csomag arany Marlborót, aztán rágyújtott. Utána előzékenyen megkínálta a mellette ülőt. Magas, sebhelyes arcú félcigány férfi volt. Bólintott és elvette a kipöcögtetett szálat a pakliból. Egészségedre, mondta, és egy régi, pattintós Ronson-nal meggyújtotta a cigit.

Egyetlen ismerőst látott a hátsó, félhomályos bokszbán, őt is a Hiltonban ismerte meg. A férfi is észrevette, de gyorsan elkapta a tekintetét, és megforgatta öblös poharában a konyakot, aztán partnernőjéhez fordult, és a lány haját kezdte babrálni unottan.

Kért egy sört és egy vodkát is. Tudta, hogy innen nem egykönnyen szabadul. Az embert nem az élvezet, hanem az élvezet illúziója nem engedi el.

Megkapta az italokat. A pultosnő szétterpesztett ujjakkal a pultra támaszkodott.

Erős, formás, arányos keze van, gondolta.

A gyűrűmet nézed, kérdezte a nő.

Váratlanul érte a kérdés. Zavartan elmosolyodott. Igen, mondta.

A nagymamámé volt, mondta a nő, mindenki megnézi. A nagymamám színésznő volt, egy rajongójától kapta ezt a brillt.

Megint egy mese, gondolta. Elmosolyodott, és mondott valamit a nagyon régi időkről.

Régi, szép idők, amikor a Krúdy fazonú, szivarszagú kis dzsentrik bekocogtak az Ó utcai kupiba, mondta, hogy a Somossy orfeum kis dizőzeiről áradozva fáradtan és a sors szeszélyeibe beleuntan feltegyék egyetlen lapra a jegygyűrűjüket, meg ami a birtokból maradt, s bágadtan, bánatosan átadják magukat a parfümillatú meghalásnak.

A nő felnevetett.

Nagyon jó, drága, ez nagyon, mondta nevetve.

Az embernek nem a szabadság kell, csak a lehetőség, hogy elképzelhesse valamilyennek, ha valaki szerinte szabad, mondta végül.

A pultosnő mélyen a szemébe nézett.

Bírom a szöveged, drága, mondta.

Ezek a kifestett szemű, vadmacskás mosolyú régi pultosnők még valóban egy jobb világról álmodoztak.

Megkínálta egy cigarettával. A nő elvette, kirúszozott ajkai közé dugta, úgy köszönte meg.

Rágyújtottak.

Jöhet még egy vodka, csillagom, kérdezte aztán, és már töltötte is. Erre a vendégem vagy, mondta, és eléje tolt a poharat.

Akkor kezdődött a lesbi-show. Naná, hogy a kis hiltonos csaj volt az egyikük.

Felment az emeletre, hogy lássa. Bokszok álltak a fal mentén, sorban, arccal a fényes, műmárvány előadótér felé. A bokszokban nyugalmat színlelő, általában hízásnak indult férfiak. Néha társaságok is. A lépcső alatti sportzakós brigád is megérkezett. Ők a sarokban foglaltak helyet.

Nem volt túl hosszú műsor, és mert már ismerte a lányt, inkább volt családias, mint izgató.

Talán épp a szörmése volt, amikor felvitte magához. Gyönyörű bundája volt, de reggel nem volt pénze taxira. Most itt feküdt előtte a márványon, és széttette a combjait, a másik lány meg az ágyéka fölé hajolt. Érdekes így nézni egy ismerőst. A szenvtelenségig fokozott tárgyilagossággal.

A sportzakósok tapsoltak. Ez a másik. A beavatottak rivaldája. A vadállatok. Felállt, és kiment a mosdóba. Mire visszaért a kis hiltonos megint a sportzakós ölében

ült. Észrevette, és integetett neki. Fickándoztak a pucér mellei. A fickókat sem zavarta, hogy az asztalukhoz ült.

Ki tudja mi lesz ebből az éjszakából, gondolta. Bármilyen megtörténhet. Meg kell barátkozni, meg kell barátkozni a vadállatokkal is.

Leült, és azonnal körbekínálta a piros Marlborót. Gyűjtsatok, mondta hanyagul.

Rágyújtottak, bár egyébként JPS-t szívtak.

Megvolt, kérdezte az egyik sportzakós, és a lányra mutatott. Meg, válaszolta, és a hamutartóba pöckölte a hamut. Mind felröhögtek. Ő is.

Aki a húst szereti, rossz ember nem lehet, mondta, és hátradőlt.

Reklámosok voltak, mint később kiderült. Valamelyik párt kampányán dolgoztak. Kirendeltek egy üveg Chivas-t. Volt bennük valami visszautasíthatatlanul gonosz. Ahogy a lányt körbeadták, amilyen magabiztosan gesztikuláltak. Ahogy csukott szemmel beleszívta a cigibe. Mintha arra a pillanatra megszűnt volna a világ. Mélyen leszívták a füstöt, és a szájukat széthúzták közben. Mintha vicsorítanának.

Még nem múlt el éjfél se talán, amikor ő következett, és a lány az ő ölébe ült. Megfogta a mellét, és közben mélyen, csukott szemmel beleszívott a cigibe.

Nem lepődött meg, amikor megszólalt Jennifer Paige-től a „Crush”.

Parancsoltok, kérdezte, és megint körbekínálta a Marlborót.

Te mivel foglalkozol, kérdezte a zenét túlvöltozve az egyik öltönyös. Újságíró vagyok, üvöltött vissza. És kinek a bérlistáján szerepelsz, üvöltötte egy másik. Ezt nem értem, üvöltött vissza. Melyik urat szolgálod, kiabálta a fülébe a harmadik. Aki fizet, üvöltötte, és felnevetett. Gyere, dolgozz nekünk, kiabálta az, amelyik az asztalhoz hívta, kellenek az ambiciózus fiatalok! Átmegyünk egy kupiba, ott megbeszélhetjük, kiabálta, és teletöltötte a poharakat whiskyvel. Kupiba, innen, kérdezte, amikor véget ér a „Crush.”

Igen, kupiba, felelte a hiltonos csaj, én is megyek. Megrázta a cicijét, mintha karneválon volna. Imádom a csajokat reggelire, mondta, és belefúrta apró öklét a zakója zsebébe.

Van még cigid, kérdezte.

Vegyél, mondta, és összegyűrte a piros Marlboro papírját. Az arany még félig tele volt.

Köszike, mondta, és hálából megcsókolta. A rúzsának édes, mézes illata volt.

Összeszedelődöztek és taxit hívtak. A hiltonos bige kuncogva befúrta magát a hátsó ülésen a többiek közé. Majd hívj, villantunk valamit, mondta az egyik sportzakós, és kiintett a kocsiból.

Nem volt kedve velük tartani.

Nem ment vissza a Madáchba se. Alig volt ereje, hogy hajnalban átvonszolja magát a Nincs Pardonba, és reggelig egyedül tovább igyon. A maradék arany malbit is egyedül szívta el, az utolsó szálát talán a Vigszínház előtt. Goethe Faustját játszották a Háziszínpadon.

Átérve Budára jól esett volna rágyújtania egy piros malbira. De még nem volt nyitva egyetlen közért sem. A Bem mozival szembeni éjjel-nappaliban pedig éppen elfogyott a piros Marlboro.

OLD SPICE

Először a szürke, zsíros fényű műkövet látta meg. A cipője orrát, amiről lehorzsolódott a glazúr. Egy Magyarország alakú foltról percekig nem tudta eldönteni, hogy alvadtt vér vagy száradt kávé maradék.

Arra gondolt, hogy mégis el kellett volna szívnia Lajkóval azt a blázt a pálinka után, legalább nem foglalkozott volna azzal, hogy másnap hány interjúja van.

Rettenetesen fájta a nyaka. A feje előrebecsaklott még álmában, most is úgy lógott, pár másodpercig megmozdítani sem tudta. A kezét is összebilincselték a szék támlája mögött.

Kipihentük magunk, kérdezte az ügyeletes az íróasztala mögül. Régi típusú írógép takarta el a fél arcát. Megfontolt mozdulatokkal kipöcögtetett egy szál cigit a pakliból, és rágyújtott. Sopianae-t szívott. Sűrű, barnás füst terült el a lámpafényben. A tizedes papírt fűzött a gépbe, és a billentyűzet fölé hajolt.

Ki, mondta erőtlenül. Lassan megemelte a fejét, és várt.

Jöjjön ide, mondta a tizedes, és leütött pár betűt.

Nehezen felállt. Minden tagja sajgott. A bilincs belevágott a húsába. Megfordult, és kis léptekkel az íróasztalhoz araszolt. Az íróasztali lámpa sárga fénye beborította az asztalt. Ütött, kopott alumínium holmi volt. Szegecselt biléta jelezte, hogy a BRFK tulajdona.

Izzadság és nikotinnal kevert fertőtlenítő szaga érződött a levegőben.

Forduljon meg, mondta a tizedes, és kihúzott egy fiókot. Engedelmesen megfordult, és hagyta, hogy levegye róla a bilincset.

Helyes, mondta a tizedes, majd kihúzta a lapot a gépből, és elégedetten hátradőlt. Ezt olvassa el, és írja alá, mondta. Elnyomta a csikket. Keserű bűz mart az orrába.

Erősen szédült, összefolytak a betűk a szeme előtt. Végignézett a vibráló neoncsövekkel megvilágított, barna színű csempével borított falú folyosón. Tőle pár méterre egy széken hozzá hasonló forma fiatalember ült. Be volt dagadva az arca, és a füléből folyt a vér. Amikor észrevette, hogy nézi, megemelte vezetősíjra bilincselte kezét, és elmosolyodott. Két járőr egy cigányasszonyt vezetett az egyik hátsó kihallgatóba. Írógépkopogás hallatszott mindenhol. Hajnali nagyüzem volt. A tizedes rágyújtott még egy Szofira. Na, morrant rá, elolvasta? Kimeresztette a szemét, amikor leszívta a füstöt.

Összeszedte minden erejét, és megpróbált az előtte heverő papírra koncentrálni. Nehézkesen végigolvasta, hogy miért hozták be, és hogy feljelentést tesznek ellene. Amikor a végére ért, aláírta a jegyzőkönyvet.

A vérző fülű srácot akkor vezették be a kihallgatóba.

Talán a másnaposság, talán a szégyen vagy a cigarettafüst okozta hirtelen rátörő hányingerét. Öklendezni kezdett. A tizedes meg ráüvöltött. Össze ne hányja itt nekem magát! Berűg, mondta, szétveri a pályaudvar üvegét, és még magának nem bírja a gyomra. Menjen haza, és aludja ki magát!

Amikor kilépett a Körútra, és felnézett a Skála Metro épületén himbálódzó ünnepi fényfüzérekre, arcvíz szagot érzett. Nem tudta, honnan jön. Lehet, hogy csak fáradtságában képzelte, hogy mindennek olcsó pacsuli szaga van. Hogy mindennek olyan szaga volt ezen az utolsó előtti őszen, mint egy lakótelepi, fűtetlen és beázott fürdőszobának borotválkozás után.

*Tell me why
Ain't nothin' but a heartache
Tell me why
Ain't nothin' but a mistake
Tell me why
I never wanna hear you say
I want it that way*

Azt az érthetetlen ügyet még egy évvel később sem akarták lezárni. A házkutatás után kétszer idézték be a rendőrség szervezett bűnözés elleni osztályára. A harmadik kihallgatásra várt a folyosón, és ezt a balfasz Backstreet Boys dalocskát dúdolgatta magában. Ezt dúdolgatta a molett titkárnő is, amikor a kávéit bevitte Ficere őrnagynak. Átragadt rá. Ilyen ez.

Szalai András, kérdezte az őrnagy, amikor belépett. A feje felett a falon világos téglalap látszott. Itt lógott Lenin, gondolta.

Igen, felelte halkan. Szalai.

Magának volt valami kis ügye egy éve, mondta az őrnagy.

Volt, mondta.

Garázdságért előállították, mondta az őrnagy, és az előtte heverő papírlapokat böngészte.

Az ablakból pont rá lehetett látni a Les amis étteremre. Egyszer onnan rendelt kurvát, jutott eszébe. A pincér elnéző volt. Kihozta a két whiskyt, és bevezette a hölgyet. Elegáns, divatos szaténruhát viselő, érzéki szájú lány volt. Déliesen sűrű, hullámos, fekete hajjal. Már a taxiban nekiesett.

Így volt, mondta, de vádemelésre nem került sor. Térítettem a kárt az Államvasutaknak.

Térítette, mondta az őrnagy, és lekapcsolta az íróasztali lámpát. Nézze, mondta azután, nekem nincsenek illúzióim. Maga annyit tud erről az ingatlanügyről, meg az áfacsalásról, mint a portaszolgálatos őrmesterünk. De valaki megemlítette a nevét. Mit tud Halmos Béláról?

Egy darabig a barátom volt, mondta, és az jutott eszébe, hogy aznap este, amikor a kurvát a Les Amis-ből hazavitte, éppen Halmossal ivott a Mammutban. Ez nem sokkal a házkutatás után történt. Akkor még nem tudta, hogy őt keresik.

Járt vele a Bimbó út 232. szám alatti ingatlanban, kérdezte az őrnagy.

Jártam, felelte. Azt mondta, nemrégén vásárolta, ahogy pár Andrassy úti és Király utcai ingatlant is, felelte. Megmutatta a lakásokat, és ittunk pár italt.

Kért magától valamit, kérdezte az őrnagy, említett részleteket?

Nem, mondta. Szerintem csak dicsekedni akart. Voltak információi az ingatlanpiacról.

Eszébe jutott, hogy 1997 kora őszén taxival mentek a Nemzeti Színházból, egy premier buliból a Bahnhofba csajozni. A Dacia hátsó ülésén ültek, és Halmos Balantines-át iszogatták. A Marx téri felüljárón Halmos lenézett a romos, piszkos téglapületekre, meg a hotdogos büfék bódéira, és azt mondta, két év, és ez mind eltűnik. Eltűnik, bazdmeg, mondta. Tudod, mi lesz itt? Amerika, mondta, és vigyorgott. De ezt nem mesélte el az őrnagynak. Minek keverni, gondolta.

Az őrnagy megint felkapcsolta a kis íróasztali lámpát. Elgondolkodva nézte Szalait. Két ember között csak feltevések vannak. Állítások és hipotézisek, melyek igazságáról nem lehetnek meggyőző bizonyítékaink. Minden kapcsolat metafizikai talány, gondolta.

Őszinte leszek magával, mondta az őrnagy, az olajügylek lefutottak, a Postabankot kihúzták a szarból, rámegyünk a privatizációra, az ingatlanra, az adócsalásra. Ne keveredjen bele, mondta. És ne rúgja ki a pályaudvar ablakait. Csak a baj van belőle, mondta, és becsukta maga előtt a dossziét.

Halmos már fél éve előzetesben ült. Kihallgatásra vitték be, aztán ott tartották. Állítólag óriási pánik tört ki kapitányságon a döntés miatt. A főhadnagy, aki érte ment a kihallgatóba, szabályosan bocsánatot kért tőle, amikor rázárta a zárka ajtaját. Ilyen horderejű ügyekben még tapasztalatlanok voltak, azt sem tudták, milyen következményekkel kell számolniuk. Az állomány gyakorlatilag két külön szervezetre bomlott, és a felső vezetést leszámítva csak a túlélésre játszott minden nyomozó. Halmosról meg egy egyszerű rendőrnek elég volt annyit tudnia, hogy súlyos dolgokat tud, és mindenképpen bent kell tartani.

Kilépett a téglapületekből, és leballagott a Mártírok útjára. Még mindig így nevezte. A Paksi Halászkert még zárva volt. A Rózsadomb presszóba ment, és kért egy sört meg egy Unicumot. A mosdóban talált egy Tutti-Frutti Party magazint, és megnyugodva tapasztalta, hogy Pest legszebb kurváit már mind személyesen ismeri.

Amikor visszaült az asztalához, egy szürke gyapjúkabátos, idős férfi állt meg mellette. Leülhetek, kérdezte, és ránézett véreres szemével. Alkoholista vagyok, mondta, de nem szeretek egyedül inni. Egyedül szart sem ér. Hiába bódulok be. Ötven éve járom a pesti kocsmákat, mindjárt az érettségi után kezdtem, de igazán csak az elmúlt tíz évben iszom. Tudom, elég sztereotip, hogy éppen most ment szarrá az idegrendszerem, de tudja, fiatalember, régen minden más volt, mondta, aztán leült. Rágyújt, kérdezte aztán, és elővett egy csomag Symphoniát. Nem hiszem, hogy túl sok időm volna, mondta, azt meg még átiszom. Havi egy üveg arcvíz, a többi pia. Tudja, mióta nem fizetek rezsit? Amióta Kádár halott. Idegesen beleszívott a cigarettába, és felröhögött. Én így ünneplem a felszabadulást.

Erre koccintottak. És a szomorú körüli szürkeségben felhangzott Britney Spears-től a Baby one more time.

Este a Halmos apja hívta telefonon. Az öreg.

Meghívnálak egy vacsorára, mondta. Nyolcra érted mennék kocsival.

A Jaguárral jött. Elég feltűnően nézett ki a Ladák és Suzukik között.

Kinyitotta az ajtót, és hanyatt vetette magát a bőrülésen. Mozart Requiem-je szólt halkán a kárpitba beépített hangszórókból. A levegőben, ugyan csak diszkrétén, Chanel Egoiste illatát érezte Szalai. Gyújts rá nyugodtan, mondta az öreg hanyagul, és a zakója zsebéből elővett egy Dupont öngyújtót. A Ballantine's Clubba megyünk, mondta.

Az étterem előtt parkolt, és a Jaguárt az Andrássy úton hagyta egész éjszakára. A recepció kinyitotta előttük az ajtót, és elvette a kabátjaikat. Örülök, hogy látom, Halmos úr, mondta, és bevezette őket az étterembe. Egy sarokasztalnál ültek le. Az öreg kiengedte a nyakkendőjét, beletűrt ritkás hajába, és szuszogva hátradőlt. Kérni sem kellett, a főpincér az öreg elé tett egy üveg fekete címkés italt. Egészségére, Halmos úr, mondta. Enni parancsolnak? Köszönöm, Tibor, parancsolunk, mondta Halmos. Kicsit később, tette hozzá, és maga elé tartotta a palackot. Tölthetek? Szalai bólintott.

Hogy vagy, András, kérdezte az öreg. Megvagyok, mondta. Egy riporton dolgozom. Az öreg bólintott. Hallom, volt az a kis ügyed. A pályaudvaron, tette hozzá.

Elbámult a bőrkárpitos fotelek felett. Aztán az öreg szemébe nézett.

Most ugye arra vagy kíváncsi, hogy a fiaddal mi van, kérdezte.

Halmos töltött, és az egyik kristály poharat elé tette. Arra, mondta. Tudom, hogy most is kihallgattak. Kérdeztek róla valamit?

Semmi lényegeset, felelte, és felemelte a poharat. Hogy mióta ismerem, ott voltam-e a Bimbó úti házban, tudok-e részleteket? Részleteket, kiáltott az öreg. A kurva anyjukat! Az olajügycék lefutottak, mondta, a Postabankos szart is kimosták, rámennek a privatizációra, az ingatlanra meg az adócsalásra. Muszáj, hogy fogjanak végre valakit, nyakig áll a fos.

Szalai hátradőlt, és kiitta az italt. Ugyanezt mondta az őrnagy is, mondta. Szórol szóra.

Az öreg elmosolyodott, és megint töltött.

De ugye nem mondtál nekik semmit, kérdezte. Semmit, felelte. Mit mondhattam volna. Helyes, mondta az öreg, és kicsit oldalra döntötte a fejét.

Mélyen a szemébe nézett, mintha szuggerálni akarná. Két lehetőség van, András, mondta aztán. Vagy tágul a kör, kicsit arrébb áll mindenki, hogy mások is jöhessenek, vagy... Elgondolkodva elhallgatott, mintha maga sem tudná, hogy ezen kívül mit érdemes választani. Vagy, kérdezte Szalai. Vagy az anyjukat is megbaszatom velük, mondta Halmos halkán, és koccintásra emelte a poharát. Én ebből kimaradnék, mondta Szalai, és az öreg poharához koccintotta az övét. Maradj is ki, mondta Halmos. Neked a papír meg a toll való. Írj verset! Egyszer el kell dönteni, hogy az utca melyik oldalán gyalogolsz. De az én koromban bizony nem árt, ha ott van az ember,

ahol a pénzekről döntenek. Még pár év, mondta, és szétpicsázzuk az egész bagázst. Módjával, persze, nem vagyunk vadállatok. De nem fognak ezek velünk baszakodni.

Hátradólt, és odaintette Tibort, a főpincért. Azt hiszem, most már megérdemlünk egy Chateaubriand-t, mondta.

A vacsora végére az egész üveg fekete címkés elfogyott. Az öreg az asztalra dobta az American Express kártyáját, és megkérte Tibort, hogy hívjon egy kocsit. Amíg vártak, két Bolivar Libertadort tett az asztalra. Nem a legjobb, mondta, de elfüstölni megfelelő.

Zakója ujját felhúzta kicsit, mintha műtene, és a poharak felett átnyújtotta a Dupont-t.

Rágyújtottak. Az öreg egészen ellazult. Megforgatta a füstöt a nyelve körül, aztán kis karikákat eregetett. Kopasz fejét bearanyozta a gyanta színű fény. Behunyta a szemét, két karját maga mellé eresztette, csak a szivart tartotta el nadrágjától óvatosan. Ez jó, mondta. Erre szüksége van mindenkinek. Egy percnyi csöndre evés után.

Kevesen voltak az étteremben, talán egy pár vacsorázott a szomszédos teremben. Alig lehetett hallani, ahogy evőeszközeik a porcelánnak koccannak. Nem is beszélgettek. Épp a szivar negyedénél tartottak, amikor a taxi megérkezett.

A Caligulába mentek. Éjszakai bár a Szilágyi Erzsébet fasor közepén. Ünnepe-lünk, mondta az öreg. Meghívlak egy szökére. Kimérten biccentett a portás felé, majd a pult felé vette az irányt.

*One, two, three, four, five
Everybody in the car, so come on let's ride
To the liquor store around the corner
The boys say they want some gin and juice
But I really don't wanna
Beer bust, like I had last week
I must stay deep, 'cause talk is cheap
I like Angela, Pamela, Sandra and Rita*

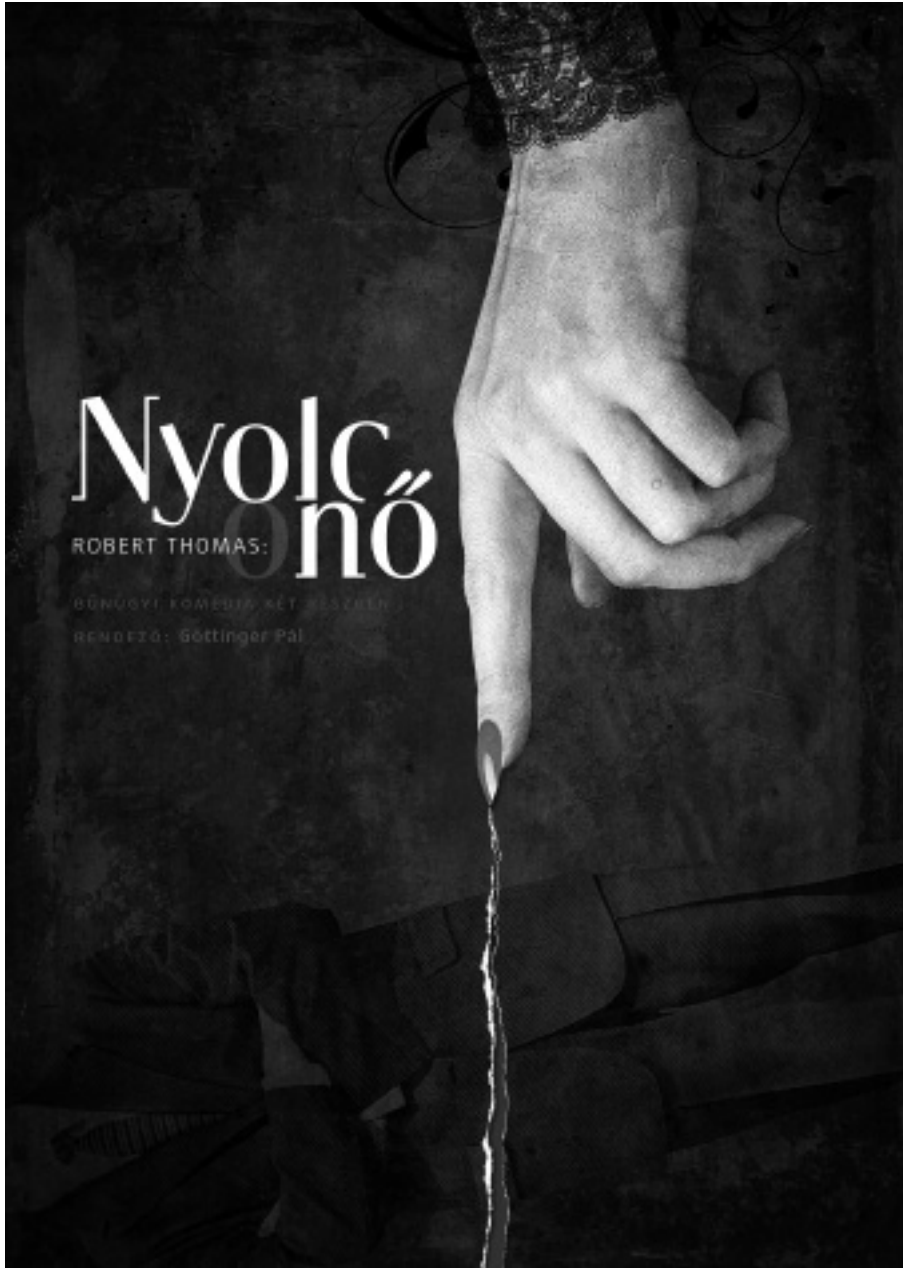
Ez már a buli volt. Kurvákkal, Lou Begával, és a félelemmel, hogy mégsem úgy sikerül minden, ahogy az öreg eltervezte a vacsora alatt.

Nem sokat lacafacáztak. Ittak egy whiskyt, aztán kiválasztották a két lányt. A pult mellett ültek négyen. Halkan beszélgettek a bordó plüss kanapén. A színpadon egy ötödik lány táncolt félmeztelenül. A mögötte álló tükrökben nézte magát. Az öreg azt javasolta, egy szobába menjenek, úgy menet közben kicserélhetik a lányokat.

A szobában hatalmas, kétszemélyes ágy állt a szoba közepén, előtte, az ajtó mellett egy barokkos szófa, oldalt hatalmas empire fotel. Az ablakot vastag, vörös drapéria takarta el, és két apró, piros üvegburájú lámpa szolgáltatva a fényt.

Ahogy körbenézett, megfordult vele az egész enteriőr. Részeg volt már kicsit. Részeg és dühös. Megkapaszkodott, és végigmérte a lányokat.

A kis vörössel kezdett, és nem volt kíméletes. Az ágyékára szorította a fejét. A lány alig kapott levegőt. Az öreg a szökét csomagolta ki, és rögtön dugni kezdte. Le sem vetkőzött. Azt kiabálta közben, hogy mindenki megbaszhatja a jó kurva anyját.

Nyolc nő, színházplakát (Rendező: Göttinger Pál – 2016)

Aztán cseréltek.

Mindenki megbaszhatja a jó kurva anyját, mondta az öreg, és kihámozta magát a Boss öltönyéből. A fiam ügyeiről meg egy szót se, érted, kérdezte tőle. Felröhögött. Úgysem tudsz semmit, mondta. Na, gyere te ki vörös boszorka, kiáltotta aztán, és elkapta a lány karját. Öklendezve cuppant le Szalai farkáról.

Nézte, ahogy az öreg hasra fordítja és belehatol. Fájdalmas arccal bámult vissza rá. Aztán a szökét nézte. Elnyúlva feküdt előtte, és éppen rágyújtott. Nem volt kedve belemenni az öreg után. Aztán erőt vett magán, ivott egy kortyot, és mégis megcsinálta a szófán. Elélvezett, és cigivel a szájában átbotorkált a fotelhez. Onnan nézte az öreget, meg a két lányt az ágyon.

Ez fáj, mondta vörös, amikor az öreg hátulról rátehénkedett. A hasán feküdt, a szemét lehunyta. Az elfolyt szemfestéke összekente az ágyneműt. A szöke szedhetett valamit. A semeit nyitva tartotta, de látszott rajta, hogy nincs képenben.

Figyelte az öreg Halmost, a petyhüdt, megereszkedett bőrét, a kappanhájas hasát, ahogy a vöröst meg a szökét felváltva kefélt, és bár elég részeg volt, hogy ne lásson világosan, annyit mégis be kellett ismernie, hogy kábé ennyi maradt. Ennyi maradt az elképzeléseiből. Egy közepes *old and young* pornó, amiben ha konkrétan nem is öt bassza seggbe az öreg, még neki is szarul esik.

Aztán eszébe jutott az az éjszaka. Amikor kirúgta a pályaudvar rajzlapnyi üvegét. Dorottya miatt, nyilván. Mert nem engedte be. Mert kidobta az ablakon a könyveit. Pedig állítólag még szerette. Pedig aznap még nem is ivott. Csak hallgatta Lajkót, ahogy abban a csepeli, szakadt garzonban Mozartról beszél a lemezjátszó fölött. Azt mondta, az ember annyi apró varázslatot talál a Requiem-ben, amikre újra és újra rácsodálkozik, hogy míg ezen töpreng, meghalni is elfelejt.

A kis Halmos egyébként egy hónap múlva szabadult. Azt mondták, nem volt bizonyíték ellene. Valójában semmit nem csinált. Megpróbálta eljátszani a nagymenőt. Csak az öreget tartották sakkban vele. Karácsonykor halt meg kábítószer túladagolásban. Nem is maradt utána más, csak egy Levi's 501-es, meg egy kurva drága Timberland bakancs.